

og 1 884 kr. og for enlige m. v. fra 1 392 kr. og 1 176 kr. til 1 452 kr. og 1 260 kr.

§ 4. Udgiften i henhold til nærværende lovs §§ 1 og 2 *refunderes* kommunerne fuldtud af statskassen.

De nærmere regler om indsendelse og revision af regnskaberne samt om anvisning af de kommunerne tilkommende refusionsbeløb fastsættes af socialministeren.

§ 5. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder straks i kraft, dog at bestemmelserne i § 3 først har virkning fra den 1. april 1954.

I det af socialministeren fremsatte lovforslag havde § 1, stk. 1, følgende affattelse:

„Til personer, der oppebærer alders- eller invaliderente, udbetales der sammen med renten for januar 1954 en særlig ydelse på 100 kr. for enlige rentemodtagere samt ægtepar, hvoraf kun den ene ægtefælle oppebærer rente, og på 150 kr. for ægtepar, når begge ægtefæller oppebærer rente.“

Endvidere var § 2, stk. 2, affattet således:

„Til aldersrentemodtagere på alderdomshjem, jfr. folkeforsikringslovens § 54, stk. 3, udbetales der i januar 1954 et ekstraordinært lomme pengebeløb på 16 kr. til enlige og 32 til ægtepar“.

Disse bestemmelser fik begge deres endelige form i folketinget, hvor man tillige tilføjede § 3 og foretog hertil svarende ændringer i § 4, stk. 1, og § 5, ligesom titlen ændredes ved tilføjelse af ordene „samt om ændring af folkeforsikringsloven (vedr. størrelsen af rentens grundbeløb).“

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *socialministeren* bl. a.:

„Jeg vil gerne straks understrege, at det, det her drejer sig om, er en rent øjeblikkelig bistandsydelse til rentemodtagerne. Det er regeringens håb inden længe for det høje folketing at kunne fremlægge planerne til en *almindelig folkepensionering*, og det er i ikke mindre grad regeringens håb at kunne opnå bredest mulig parlamentarisk tilslutning til løsningen af dette omfattende og vidtrækkende spørgsmål.“

Jeg har henvendt mig til den nedsatte *folkeforsikringskommission* og bedt kommissionen om at bestræbe sig på at afslutte sit arbejde og afgive indstilling til regeringen, således at vi på det grundlag, som kommissionens overvejelse vil give os, kan tage stilling til arten og omfanget af de forslag, vi mener at kunne fremlægge. Indtil dette kan ske, har vi som sagt anset det for rimeligt at komme rentemodtagerne til hjælp med en øjeblikkelig ydelse.“